

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 6

Ne o? Duyduğunuz mu? Ben de ilim öğrendiklerimi sizlere...

Mehmet, has gelmemiştir. Az çalışmış katılmamış...

Bizim takım, telefonundaki sevgi...

BİR ZAMANLAR bir Pinokyo armış. Ama Pinokyo kitabından tanıdığınız Pinokyo değilmiş. Soruları doğru dürüst okuyamaz. Sizin bilginizi çok...

ÖYKÜLER

ŞİİRLER

MACERA ROMANLARI

alan soy üyümüş ö...

?

?

dem tahta par...

?

MAVİBULUT YAYINLARI

Kırmızıfare Çocuklar için Edebiyat Dergisi 1739 sayılı "Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 6 İLKBAHAR 1991

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan
Yayın Hakkı: © 1991, Mavibulut Yayınları

Yayın Kurulu:

Editör: Fatih Erdoğan

Editör Yardımcısı: Aslı Özer

Abone Servisi: Neslihan Hun

Dağıtım Sorumlusu: Soner Erdoğan

Yönetim Yeri: MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. D.4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: 152 63 75 Faks: 152 63 76

Baskı: Orhan Ofset Basımevi

Tel: 554 86 27 - 575 30 92

Yazışmalar: Posta Kutusu 607

Şirkeci 34435 İstanbul

Üç ayda bir çıkar. Fiyatı: 7.500 TL.

Yıllık abone bedeli (1991 yılı için 4 sayı): 30.000 TL.

(Yurtdışı: DM 25)

Kapak: Şekip Davaz

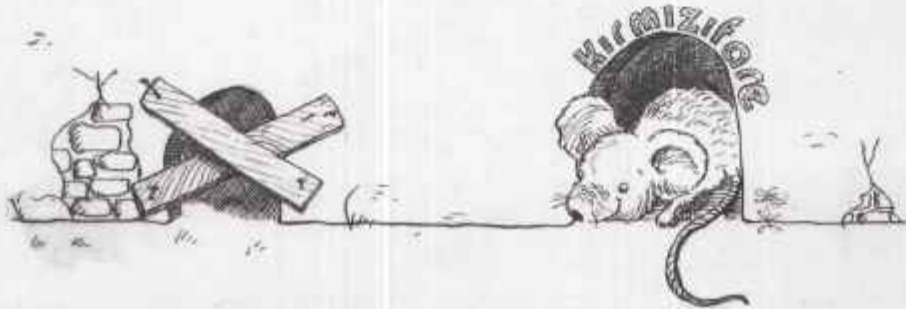
Merhaba!

Kısa zamanda üç defa ev değiştiren gezgin KIRMIZIFARE artık
Galatasaray'a yerleşti!
Bundan böyle yeni adresimiz:

Mavibulut Yayınları
Yeniçarşı Cad. No: 33/2 Ferah Ap. D.4
80060 Galatasaray İstanbul
Tel.: 152 63 75

Hep birlikte edebiyat dolu günlere...

KIRMIZIFARE

Balık Bekliyorum	—Ayla Çınaroğlu	3
Kırmızı Pabuçlar	—Nehir Tınaz	4
Şu Noel Baba Dedikleri	—Elvan Pektaş Deniz	8
Satır Aralarından Gelen Çağrı	—şekip Davaz	15
Çirkin Çirkef Cinleri ile Gül Sokak Sakinlerinin Savaşı	—Dilek Aykul Bishku	19
Bir Gün Yolda Giderken...	—A. A. Milne	24
Ağacım	—Süheyla Bilgen	26
Bir Kitap Bir Yazar	—Sevim Kınalı (Badem)	29
Bir Sözcük Bin Sözcük	—Aslı Özer	31
Biz Bize		32

BALIK BEKLİYORUM

Ayla Çınaroğlu

Resim: Ayşe Çınaroğlu

*Bir balık bekliyorum
Oltamın ucunda bir solucan
En obur, en şişman balığı bekliyorum.*

*Oysa sudaki balık
Küçük ve sıska, benim gibi.
Üstelik benim gibi akıllı olmalı ki
Gidip gelip didikliyor da solucanı
İğneyi ısırıyor.
Alay ediyor benimle sanki,
Beni kandırmak istiyor.*

*Saatlerdir o beni kandırmak istiyor
Ben onu.
Ne olacak dersiniz bu işin sonu?*

KIRMIZI PABUÇLAR

4

Nehir Tınaz

Resimler: *Yıldırım Derya*

SENE SONUNDA sınıfımızın düzenlediği gösteride hemen hemen herkes görev almıştı. Programda çeşitli parodiler, şiirler, şarkılar, taklitler vardı. En önemlisi, müzikli bir oyun oynanacaktı. Başrole ben seçilmiştim. Gecemi gündüzüme katmış çalışıyordum. Hepimiz çok başarılıydık. Provaları seyreden arkadaşlar gülmekten kırılıyorlardı. Çok

heyecanlıydım. Ailem bir hafta sonra yapılacak olan gösteride bulunabilmek için şimdiden program yapıyordu. Onlar için bu çok renkli bir olaydı. Benimle gurur duydukları apaçıktı. Babam, o gün için, çalıştığı işyerinden izin istemiş, buna karşılık pazar günü çalışması gerekmişti. Annem, arkadaşlarımın, öğretmenlerimin önünde beni mahcup etmemek için

halamın kızından ödünç bir elbise almak zorunda kalmıştı. Annemle babam rolümü çalışırken beni görüyorlar, tiyatroya tutkunluğumu da bildikleri için gece geç saatlere kadar mutfaktaki teneke sobanın başında oturup, ilerde inşallah başarılı bir sanatçı olacağımı konuşuyorlardı.

"Belki de konservatuara sokabiliriz."

"İkimiz de elimizden geleni yapıyoruz."

Annem bir yandan babamın kolağızları eskimiş kazağını onarıyor, bir yandan da onu karamsarlığından kurtarmaya çalışıyordu.

"Çok şükür ki çalışkan ve tokgözlü bir evladımız var. Bazı çocuklar gibi ne görürse tutturan biri değil."

"Beni de bu üzüyor ya zaten. Bir gün de karşıma geçip çocukça bir şey istemiyor."

"Öyle deme, istese, dayanamaz, işe yürüyerek gitmek pahasına dediğini yapmaya çalışırdın. O da bunu Biliyor."

Bütün bunları benim duymadığımı sanıyorlardı.

Okulun son günleri

olduğu için dersler bitmiş, bütün gücümüzle gösterinin provalarını yapıyorduk. Sıra oyunda giyilecek kostümlerin seçimine geldi. Öğretmenimiz hepimize neler giyeceğimizi söylüyordu.

Ben, siyah melon şapka, beyaz atletin üzerine kırmızı papyon, beyaz şort, beyaz çorap ve kırmızı ayakkabı giyecektim. Öğretmenimiz, babasının şapkasını bana verebileceğini söyledi. Atletim, cimnastikte giydiğim şortum, çorabım tamamdı. Papyon

yerine kırmızı bir kurdele boynuma bağlanıp fiyonk yapılacaktı. Ama, "Şimdi hapi yuttum," diye düşündüm. Bu hiç aklıma gelmemişti. Kırmızı pabuçlar? Bunu bulmak zordu. Siyah, beyaz, kahverengi olsaydı neyse, ama oyunun esprileri renklere ve benim tuhaf kıyafetime dayanıyordu. Ayakkabımın kırmızı olmaması oyunun tamamen yeniden yazılmasını gerektirirdi.

"Bir problem yok ya?" dedi öğretmenim.

"Yok," deyiverdim. "Her şeyim hazır sayılır." Bunu nasıl söyledim hâlâ şaşıyorum.

Akşam düşünmekten yemek bile yiyemedim. İki gün kalmıştı. Bu aşamada yapılacak bir şey yoktu. Durumu babama anlatmak zorundaydım. Ama karşısına oturup onun yorgunluktan çukura kaçmış gözlerini, sorumlulukları nedeniyle çökmüş, küçülmüş omuzlarını görünce vazgeçtim. Babamdan böyle bir şey isteyemezdim. Kışın bile giymek zorunda kaldığı keten pabuçlarını düşündüm. Son kostümlü provada belki birisi, "Bende böyle bir ayakkabı var," der

diye umuyordum.

Öğretmenim ayakkabılarımı sorunca hiç düşünmeden cevap verdim.

"Babam bu akşam getirecek öğretmenim."

Gösteri yarındı. Eve döndüğümde kendimde değildim. Yatağıma uzanıp gözlerimi tavana diktim. Uzun süre öylece kaldım. Sonra birden aklıma geliveren bir şeyle yerimden fırladım. Müthiş bir fikirdi. Olabilirdi, denemeye değerdi. Yatağımın altındaki plastik çamaşır sepetini çıkarıp, eskimeye yüz tutmuş bir çift beyaz çorap buldum, giydim. Kırmızı ispirotolu kalemimle çorapların üzerini ayakkabı modelinde

boyadım. işte kan kırmızısı ayakkabılarım hazırды. Sahneye en yakın oturan kişiyle bile aramda üç metre mesafe olacaktı. Fark etmeleri olanaksızdı. Buluşumla gurur duyuyordum.

Gösteri okulun tiyatro salonunda, büyük bir başarıyla tamamlandı. Ben sahneye çıkana kadar bir şeylerle oyalandım. En son kırmızıya boyanmış çoraplarımı giydim. Bayılacak gibiydim. Oyun anons edildi. Büyük bir coşkuyla oynadım. Bir ara kapıya yakın bir yerlerde annemle babamı gördüm. Bir yandan alkışlıyorlar, bir yandan da bir şeyler işaret ediyorlardı.

Her şey oldu bitti. Çok başarılıydık. Oyunumuz umduğumuzdan da çok beğenilmişti. Tebrikler, kutlamalar, çiçekler... Veliler yavaş yavaş kulise gelmeye başlamışlardı. Annemle babam yanıma gelip beni kucakladılar.

Babam, 'Yavrum, kırmızı ayakkabı gerektiğini neden bana söylemedin? Durumu annenden öğrendiğimde oyunun başlamasına çok az kalmıştı. Hemen koşup

ayakkabıcıya gittim. Ama sana yetiştiremedim. Fakat görüyorum ki birisinden bulmuşsun. Geciktiğim için özür dilerim," dedi.

Ona sevgiyle sarıldım. Teşekkür ettim. Sonra eğilip kırmızıya boyanmış çoraplarımı çıkardım. Şaşkınlıktan ne diyeceklerini bilemediler.

Ertesi gün, benim ısrarım üzerine kırmızı ayakkabıları geri verdik ve yerine babam için bir çift ayakkabı aldık.

ŞU NOEL BABA DEDİKLERİ

Elvan Pektaş Deniz

Resimler: Semih Poroy

8

OKULDAN EVE
döndüğümde anne
mutfaktaydı, yemek
yapıyordu. Her akşam anne iki
ya da üç yemek pişirir, onlar
da çoğunlukla sevmediğimiz
yemekler olur. Biz bu
yemekleri sevmediğimizi
söyleyince, "Bana bakın,
sabahtan akşama kadar sizin
için mutfakta uğraşıp
duruyorum. Sizse kalkmış
kusur buluyorsunuz," der.

Yine böyle söylediği bir gün,
eğer benim yerime okula
giderse ben de evde kalıp
yemek yapabileceğimi
söyledim. Hem benim bu işi
kendisinden daha kısa sürede
başarabileceğimi de ekledim.
Bu çok güzel bir fikirdi. Öyle
ya, her şey okula gitmekten

daha zevkliydi. Üstelik
mutfakta suyla oynamak da
çok hoştu. Anne okula gitme
fikrinden çok korkmuş olsa
gerek ki, derhal odama
gitmemi ve bütün akşam
orada kalmamı söyledi.
Kendisine, beni bütün akşam
odamda tutmasının gereksiz
olduğunu, çünkü kendisini
zorla okula
gönderemeyeceğimi söyledim.
Bunu yapmayı istesem bile bu
saatte okul zaten kapalıydı.
Korkusu yatışmamış olmalıydı
ki, "Derhal odana!" diye
bağırdı. Bu arada ayağını yere
vurmayı da unutmadı. Benim
anlamadığım, babanın bu
konuda anneden yana
çıkmasıydı. Çünkü o da bu
yemekleri pek sevmiyordu.

Kendisine bunu hatırlattım. Benden yana çıkarsa hiç olmazsa sevdiği yemekleri yiyebileceğini söyledim. Gene de benden yana olmadığını görünce, son kozumu kullanıp, "Hiç olmazsa anne de bu kadar cahil kalmazdı," dedim. Ne kadar sevmesem de, okulun hakkını vermek gerekirdi. Bu çok inandırıcı olduğundan emin olduğum son söz karşısında babanın cevabını duyamadım. Çünkü o sırada anne avazı çıktığı kadar, "Odanaaaaaa!" diye bağırmaya başladı.

Neyse, biz yine bugüne dönelim. Anne, bir dolu yemek pişirmişti. Üstelik hepsi değilse bile birçoğu sevdiğimiz yemeklerdi. Anneye, akşama misafir bekleyip beklemediğini sordum. Beklemediğini söyledi. O zaman bu kadar çok ve güzel yemeği niye pişirdiğini sordum ben de. Çünkü anne, bizim hangi yemeği sevdiğimizle ilgilenmese de misafirlerin ne sevdiğiyle çok ilgilenirdi.

etmememi, her zaman bizim sevdiğimiz yemekleri pişirmeye çalıştığını söyledi. Yalnız, bu yemekleri pişirmesinin özel bir nedeni de yok değilmiş. Yarın yılbaşymış. Yarının yılbaşı olmasının, evde pişen yemeklerle ne ilgisi olduğunu anlamamıştım. Bunu kendisine söylediğimde, anne sesini yükseltmeye başlayarak, yarın yılbaşını kutlayacağımızı söyledi. Son

zamanlarda nedense benimle konuşurken bir süre sonra sesini yükseltmeye başlıyordu. Bu arada yarın yılbaşı değil yılın son günüydü. Yemekleri boşuna bugünden yapmıştı. İki günde bozulur giderlerdi. Ama o, ısrarla yarının yılbaşı olduğunu söylüyordu. Sonunda odamda asılı duran takvimi getirip kendisine gösterdim. Bu sefer de, yarının yılın son günü olduğunu kendisinin de bildiğini, ama yılbaşının yılın son günü kutlandığını söyledi. Ben, bu konuda bir yanlışlık olduğunda ısrarlıydım. Çünkü hatırlıyorum, bayramı, bayramın ilk günü kutlamıştık, bir gün önce değil. Öyle olsa, yeni alınan pabuçlarımı bugün önce giymeme izin verirlerdi. Anne, kendi kendine, 'Yarın yılbaşı, yarın yılbaşı işte!' diye söylenerek işini yapmaya devam etti. Bir taraftan da gözleri yaşarmıştı. Hayret, soğan da doğramıyordu. Çünkü ne zaman soğan doğrasa ağlardı. Herhalde zavallı, savunmasız soğanları doğramaktan üzüldüğü için.

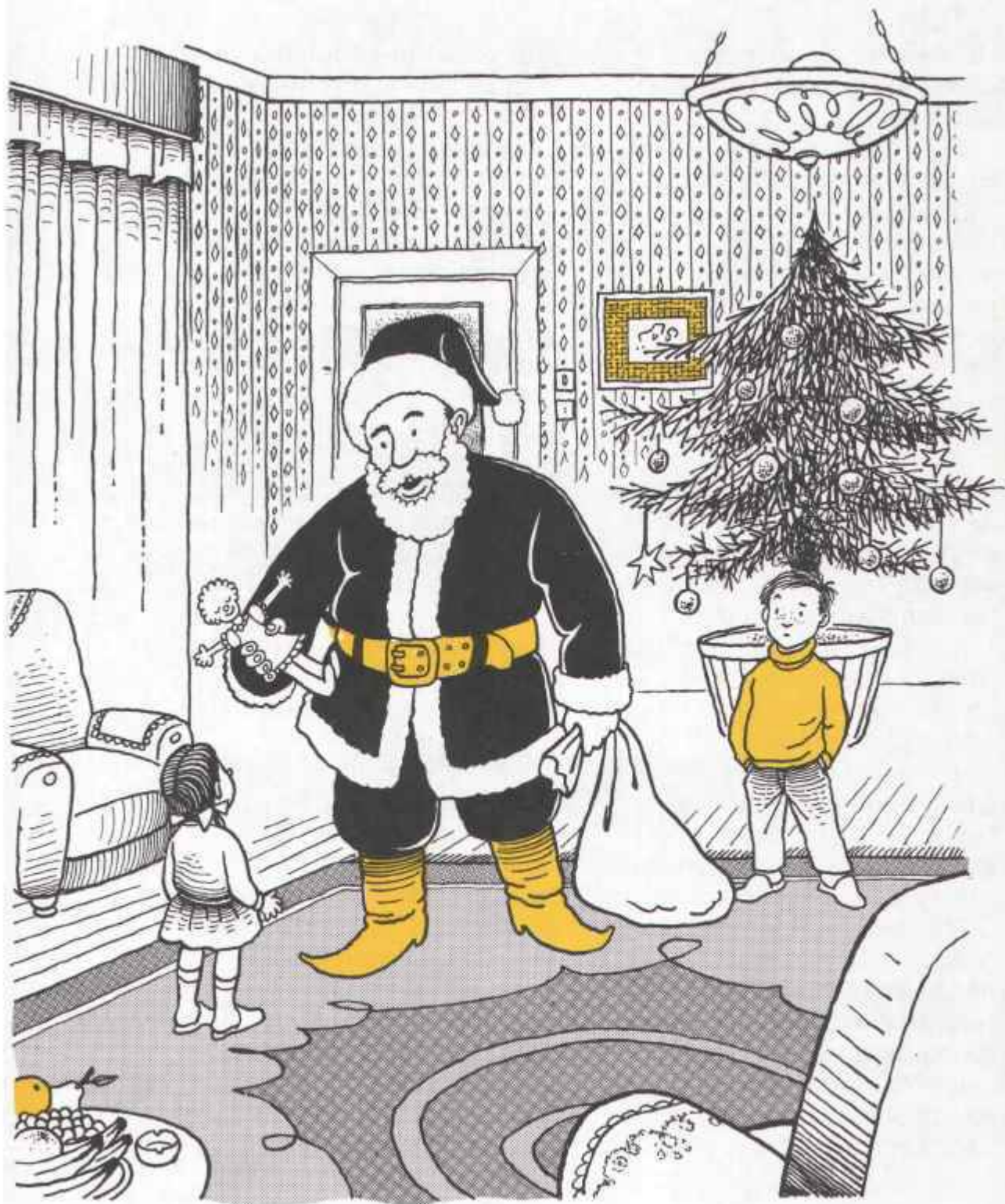
İyi de, havuç ya da patates doğrarken niye ağlamıyordu? Onlara da yazık değil mi? Ah şu anne, bir türlü anlaşılır olmayı başaramayacaktı. O akşam sofraya oturduğumuzda anne tabağıma pırasa koydu. Ben de tabağıma iterek pırasa değil, iç pilav yemek istediğimi söyledim. Anneyse tabağı tekrar önüme iterek, o yemeklerin yarın için olduğunu söyledi. Kendisine, zaten yılbaşını yanlış zamanda kutlayacağımızı, onun için, bir gün önce yerine, iki gün önce kutlamanın pek bir şeyi değiştirmeyeceğini söyledim. O yine beni odama yolladı. Baba ne derse desin, ben gene de şu anneyi okula göndermekten yanayım. Bir süre odamda kaldıktan sonra anne yanıma gelip, yarın yılbaşı olduğu için bu seferlik beni affettiğini, odamdan çıkabileceğimi söyledi. Bu sefer anneyi yıl sonu diye düzeltmedim. Yanlışlığının farkına gerçekten varırsa, beni odamda tutabilirdi. Salonda, baba bir karta bakıyordu. Bana da gösterdi.

Bu kartın halamlardan geldiğini, üstündeki Noel Baba resmini beğenip beğenmediğimi sordu. Burada iki yanlışlık vardı. Birincisi bu kart halamlardan değil, postacıdan gelmişti. Şu postacılar mektup yazmayı ne kadar da seviyorlardı. Bütün akşam oturup yazdıkları mektupları, kartları ertesi gün evlere dağıtıyorlardı. İyi de bu kadar çok yazacak şeyi nerden buluyorlardı? Belki de bütün mektuplara aynı şeyleri yazıyorlardı. Neyse, biz ikinci yanlışlığa dönelim. O karttaki yaşlı adamın ismi Noel olabilirdi, hoş bu da oldukça garip bir isimdi, ama nerden baba oluyordu? Olsa olsa Noel dede olabilirdi. Çünkü çok yaşlıydı. Ama bence bu dede bile gereksizdi. Baba, ona neden yalnızca Noel Bey demiyordu? Bu söylediklerim üzerine baba, "Bak, odana geri dönmek üzeresin, ona göre ha!" diye uyardı. Şu babayı da mı okula göndersek acaba? Odama gitmek istemediğimden konuyu değiştirdim. Anneye, geçen

gün babanın kendisine aldığı kırmızı kazağı giyebileceğini, çünkü Noel Bey'in kendisinden daha yaşlı olduğu halde gene de kırmızı giydiğini söyledim. Geçen gün baba, anneye aldığı kırmızı kazağı getirince anne, "Bu yaştan sonra kırmızı giyilir mi hiç?" demişti. Evet, emindim, Noel Bey anneden yaşlıydı. Ne de olsa saç sakalı bembeyazdı. Hatta kaşları bile.

Ertesi gün okula gittiğimde, diğer çocukların bazılarında da postacının getirdiği Noel Bey'in resimleri vardı. Yalnız bu resimlerin hepsinde Noel Bey farklıydı. Bu işte bir tuhafılık olduğunu düşündüm ama üstünde çok durmadım. Çünkü aklım, akşam yiyeceğim yemeklerdeydi.

Eve geldiğimde her yer süslenmişti. Sofra bile hazırды. Artık, "Hayır, bugün yılbaşı değil, yılsonu," diye ısrar edip, neşelerini kaçırmamanın anlamı yoktu. Akşam yemekten sonra bir de baktık, içeri Noel Bey girdi. Bugün bir ara öğrenmişim, herkese hediye getirirmiş. Onun için

gelmesine sevindim. Noel Bey, bir iki kahkaha attıktan sonra küçük kızın yanağını okşadı, bana da derslerime çalışmamı ve anneyi üzmememi söyledi. Doğrusu bana sadece hediye getireceğini söylemişlerdi. Bu kadar kişisel konularla ilgilendiğinden haberim yoktu. Bunun üstünde çok durmadım. Yalnız, sesi garip bir biçimde babaninkine benziyordu. Bunu babaya söylemek için döndüğümde baba yerinde yoktu. Hediye almak onu hep utandırırды. Onun için dışarı kaçmış olsa gerekti. Bunun üzerine, Noel Bey'in sesi hakkında düşündüklerimi dönüp anneye söyledim. Anneyse susmamı işaret etti. Ayrıca göz kırpıp küçük kıızı gösterdi. Aslında kapıyı göstermek istiyordu herhalde. Baba, kendi sesinin böyle kötü bir sese benzetildiğini duyarsa çok üzülür, diye düşündü sanırım. Ben de kimseyi daha fazla üzmemek için Noel Bey'in sakal, bıyık ve kaşlarının, gerçek sakal, bıyık ve kaş gibi değil de pamuk gibi durduğunu

söylemedim.
 Noel Bey, sonunda
 hediyelerimizi dağıtıp çıktı.
 Benim hediyem bir kitaptı.
 Ne yalan söyleyeyim, ben
 daha esaslı bir şey
 bekliyordum. Keşke sakalının
 tıpkı pamuğa benzediğini
 söyleseydim ona. O sırada
 baba geri geldi. Yüzünde
 pamuk parçaları vardı.
 Birden anladım. Baba,
 kendisine hediye bırakmadı
 diye Noel Bey'e odadan
 çıkarken çarpmıştı, belki de
 kendisine hediye bırakmadı
 diye bunu bilerek yapmıştı.
 Çarpışma sırasında da
 sakalından bir parça babanın
 yüzüne yapışmıştı. Almaktan
 utanması, hediye almayı
 sevmediği anlamına
 gelmiyordu ne de olsa.
 Birden, babanın Noel Bey'e
 çarpmakla benim öcümü
 aldığını düşündüm ve bunu
 babaya söyledim. Baba ise
 kimseye çarpmadığını
 söyledi. Tabii ya, ona bilerek
 çarptığını söylese, böyle bir
 şiddet hareketini biz çocuklar
 önünde doğrulamış ve
 onaylamış olacaktı. Bunu
 anladığımı göstermek için
 kendisine göz kırptım. Ama
 baba ısrarla, kimseye

çarpmadığını tekrarladı. Ben,
 yüzüne takılı kalmış
 pamuklardan söz edince,
 anne babaya sakalını iyi
 çıkaramamış olduğunu
 söyledi. Sakal mı, ne sakalı?
 Bunu babaya sorduğumda,
 kendisinin Noel Baba kılığına
 girdiğini söyledi. Peki niye
 gerçek Noel Bey'in kendisinin
 gelmeyip, babanın onun
 kılığına girdiğini sorduğumda
 da, bana öyle birinin
 olmadığını söyledi. Bunun
 üzerine ben de, olmayan
 birisinin kılığına niye
 girdiğini sordum. Bana çok
 soru sorduğumu söyledi. Son
 sorumun cevabını
 öğrenememiştim. Olsa olsa
 bu da annenin
 kaprislerinden biriydi. Babayı
 bu işe zorlamıştı. Hattâ
 resimlerini çizdirip, arkasına
 bir şeyler yazıp dağıtması için
 postacıya bile vermişti. Ama
 anladığım bir şey vardı, o da
 neden Noel Bey değil de Noel
 Baba dendiği idi. Çünkü o
 kılığa baba girmişti.
 Yaşasın, bu dünyada benim
 çözemeyeceğim hiçbir şey
 yoktu.

İNSALLAH!! İNSALLAH,
BİLDİĞİM YERLER
CELİA...

SATIR ARALARINDAN GELEN ÇAĞRI. Şekip Davaz

O GÜN, BİR GARIPLIKLA KARŞI
KARŞIYA OLDUĞUNU ANLAYACAK
TI.

İKİ TARAFINDA SÖTÜN OLAN,
OKULUN DEMİR BAĞÇE KAPISI,
OTURDUĞU YERDEN BİRAZ
DOĞRULUNCA KOLAYCA
GÖRÜLÖRDÜ...
ARA SIRA BAKARDI ORAYA.
AMA, BU KEZ, TUHAF BİRŞEY
VARDI SÖTÜNÜN ÜZERİNDE...

DAHA SONRA... ENDE DERS ÇALIŞIRKEN BİR ARA
AKLINA GELDİ, BUGÜN GÖRDÜĞÜ ŞEY.

ÜÇ GÜN GEÇMESİNE
KARŞIN KAR HALA BÖTÜN
GÜZELLİĞİYLE YERDEYDİ...
HAKAN ÇOK MUTLUYDU.
HER TAKAFIN BÖYLE BEMBAYAZ
OLMASI ONUN PEK DAHA ÖNCE
TANIK OLMADIĞI BİRŞEYDİ.
ÇONKU UZUN SÖREDİR
KENTTE HİÇ BÖYLE KAR
TUTMAMIŞTI.

HAKAN NE KADAR
KOŞUYSA DA ONA
YETİŞEMEDİ NE
GÖZDEN KAYBETTİ.

BU KOŞUŞTURMA
NEDENİYLE OKULA
DA GEÇİKMİŞTİ.

SINIFA GİRERKEN
DE ÖĞRETMENİ ONA
SANKİ BİRAZ SERTÇE
BAKTI GİBİ GELDİ.
KOŞMANIN ETKİSİNİ
OLSA GEREK YANAK
LARI PEMBE PEMBE
OLMUŞTU...

ARADAN BİR SÜRE GEÇMİŞTİR. AMA HALA, ARA
SIRA BU BAKIP OYUNLARI ANIMLAR...

NE KADAR GÜZELDİLER!
RENGARENK VE
TUHAF...

OLAMAZ //
YİNE ONLARDAN
BİRİ DAHA. HEM
DE KARŞI SOKA
ĞIN KOŞESİN-
DE...

İNANILIR GİBİ DEĞİL, SANKI ONU BENDEN BAŞKA
KİMSE GÖRMÜYÖR. NEDİR BU OYUNLAR? ONUNLA MUTLAKA KONUŞMALIM.

HEEY..!!
DUUR..!

BENİ
BEKLE!

GÖZDEN KAYBOLDU...

OYUNLARI BİRİNE ANLATMALIYDI ARTIK...İNANILIR GİBİ
DEĞİLDİ AMA, BUNLARI GERÇEKTEN YAŞAMIŞTI...

HAKAN, ONLARIN RENKLERİNİN GÜZELLİKLERİNDEN
SÖZ ETMEYE ÇALIŞIRKEN, ALI İŞE ONA, SEN BUNLARI
BIRAK DA, YARINKI SINAV İÇİN NE DÜŞÜNÜYORSUN
ONU SÖYLE BANA, DİYE CEVAP VERMİŞTİ...

...İŞTE, HERŞEYİ SANA
ANLATTIM...

BANA BUNLAR BİRAZ HİKAYE
GİBİ GELİYOR!
HAH.. HAH..!!

SÖYLEMEK İSTEDİĞİNİ
ANLADIM. SANIRIM
HAKLISIN.

AMA, BİR TÖRLÜ DE AKLINDAN SİLEMİ-
YORDU GÖRDÜKLERİNİ...

AH! ONLARLA BİR KONUŞARILSEYDİM.

VAY BENİM KEL BAŞIM //
NE VARDI, BU YAĞMURDA BÖYLE
YOLLARA DÜŞECEK!...

Çirkin Çirkef Cinleri ile Gül Sokağı Sakinlerinin Savaşı

Dilek Aykul Bishku

Resimler: *Betili Sayın*

ÇİRKİN ÇİRKEF cinlerinin evleri şehrin arka sokaklarındaki çamurlu su birikintileriydi. Bütün günlerini kirli sulara tepinip etrafa çamur lekeleri sıçratarak geçirirlerdi. Arsız ve kötü huyluydular; insanların ayakkabılarına, çoraplarına ve yağmurluklarına asla çıkmayan lekeler bulaştırmak en büyük eğlenceleriydi.

"Hiahoh, hiahoh, hü! Ne kadar kirlense o kadar iyiii!" diye çığlıklar atar, zavallı ev kadınları onların marifeti olan yapışkan lekeleri temizlemeye çalışırken kötü yürekli cinler sevinçle tepinip dans ederlerdi.

Günlerden bir gün genç bir çirkef cini yaşadığı çamur

birikintisinden ayrılıp arkadaşlarını ziyarete giderken sabunlu su dolu bir leğene düştü. Leğende çamaşır yıkamakta olan kadın onu görmedi ve diğer çamaşırlarla birlikte bir güzel sabunlayıp çitiledi. Zavallı cin, avazı çıktığı kadar bağırıp yardım istedi ama boşuna. Çamaşır bittiğinde pırıl pırıl, tertemiz olmuş, bir mandalla kuyruğundan çamaşır ipine tutturulmuştu.

Onun canhıraş feryatlarını duyan diğer çirkef cinleri koşa koşa geldiler ve arkadaşlarının halini görünce öfkeden küplere bindiler. Doğruca kadının mutfağına koşarak onu ocağın başında kıstırdılar.

"Bize hakaret ettin.

İçimizden birini sabunlu suyla yıkadın, bu yetmezmiş gibi bir de kuyruğundan tepe taklak asarak küçük düşürdün. Bunun hesabım vereceksin!" diye cırtlak sesleri ile bağırdılar.

Zavallı kadıncağz mutfağını dolduran bu kötü suratlı, kirli yaratıklardan çok korktu. Onların tehditkar bir tavırla yumruklarını sallamaya başlamaları üzerine, "Benden ne istiyorsunuz, söyleyin?" diye sordu.

Çirkin cinler, 'Yarın sabah kahvaltısı için sokaktaki her çamur birikintisinin yanına taze pişmiş bir tepsi börek bırak,' diye cevap verdiler. 'Yoksa tekrar gelir ve her şeyi çamura bularız. İşte böyle...' Sonra da etrafi nasıl çamura bulayacaklarını göstermek üzere kendi çevrelerinde fırıldaklar gibi dönerek yeni yıkanmış bulaşıkların, bembeyaz raf örtülerinin

üzerine iğrenç çamur lekeleri sıçrattılar. Kadın dehşet içinde, 'Tamam, peki!' diye bağırdı. "Dediğinizi yapacağım. Ne olur durun!"

Çirkin çirkef cinleri melun kahkahalar atarak, "İyi o zaman. Sakın tek bir birikintiyi unutayım deme. Yoksa..." dediler.

Onların yeniden fırıldak gibi dönmeye hazırlandıklarını gören zavallı kadıncağz, "Anladım, anladım. Ne olur yapmayın!" diye yalvardı. Bunun üzerine kötü yürekli cinler oynaya zıplaya çirkef birikintilerine döndüler.

Ertesi sabah kadın şafakla beraber kalktı, çocuklarının da yardımıyla tepsi tepsi börekler

hazırladı. Sonra da sokağı baştan başa dolaşarak gördüğü her çamur birikintisinin yanma bir tepsi sıcak börek bıraktı. Yorgunluktan ayaklarını sürüye sürüye evine döndüğünde bir de ne görsün, çirkin çirkef cinleri şişmiş göbeklerini sıvazlayıp dişlerinin arasını karıştırarak onu bekliyorlar. Zavallı kadıncağızın şaşkınlığını görünce her zamanki gibi melun kahkahalar attılar.

"Güzel," dediler, "böreğini pek beğendik. Ama aramızda

konuştuk ve bunun elimizden kurtulman için yeterli olmadığına karar verdik."

"Şimdi ne istiyorsunuz?"

"Bize para vermelisin. Yarın sabah gün doğarken sokaktaki her bir çamur birikintisinin yanma gümüş bir lira bırakacaksın. Yoksa..." Çirkin çirkef cinleri yeniden fırıldaklar gibi dönerek kadıncağızın tertemiz dantel örtülerini çamura buladılar.

"Durun ne olur. Dediğinizi yapacağım!"

Ertesi sabah zavallı kadıncağız kirli su

birikintilerini tek tek dolaşarak ailesinin ekmek parasını çirkeflerin içine bıraktı. Arkasına bakıp hiçbir birikintiyi unutmadığından emin olduktan sonra da avucunda kalan bir iki gümüş lira ve yüreğinde büyük bir üzüntüyle evine döndü. Tam kapıdan içeri girmek üzereydi ki, yağmur başladı.

"Aman Tanrım, yağmur yağıyor!"

Zavallıcık gerisin geri sokağa koştu. Yağmur hızlandıkça sokakta yeni su birikintileri oluşuyordu. Kadın elinde kalan gümüş liralari yeni birikintilere atmaya başladı. Ama yağmur dinmek bilmiyor, her an yeni bir çamur gölcüğü oluşuyordu. Sonunda elindeki paralar bitti. Bunun üzerine çirkef cinleri çamurların arasında keyif içinde yuvarlanmayı bırakıp avazları çıktığı kadar haykırmaya başladılar.

"Hadi, ne duruyorsun? Tek bir birikintiyi bile unutursan neler yapacağımızı biliyorsun!"

"Ama hiç param kalmadı," dedi kadın.

"O zaman koş komşularından iste. Onlara söyle, sana yardım etmezlerse

onların evlerini de çamura bulayacağız. Bütün sokak çirkef içinde kalacak... Hihohaa... Hihohiii!"

Kadın koşup komşularına durumu anlattı. Çirkin çirkef cinlerinin ne kadar acımasız ve kötü yaratıklar olduğunu hepsi biliyordu, bu yüzden büyük bir korkuya kapıldılar. Tüm sokak halkı bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında oradan oraya koşturarak çamur birikintilerine para atmaya başladı. Yağmur gitgide hızlanıyor, çirkin cinlerin çirkin kahkahaları etrafta çın çın çınılıyordu.

Sonunda komşulardan birinin sesi duyuldu. "Hey, komşular! Bu böyle olmayacak. Bir fikrim var!"

Hepsi bir araya toplanarak kafa kafaya verdiler ve kendilerini paralarını çamura gömmekten kurtaracak bir plan yaptılar. Az sonra hepsi yeniden sokağa dağılmış, su birikintilerine attıkları paraları geri topluyorlardı.

Bu durum çirkin çirkef cinlerinin hiç hoşuna gitmedi tabii. Sokak halkıyla kavgaya giriştiler, onları yeniden fırıldak gibi dönmekle tehdit

ettiler. Dağılan paraları, onların küçük çirkin avuçlarından koparıp almak hiç de kolay olmadı. Becerebilenler cinleri kuyruklarından tutup silkeliyor, yerlere dökülen paraları toparlıyordu. Diğerleri ise açgözlü canavarcıkların üzerine sabunlu su fişkırtarak onları kaçırıyor, geride bıraktıkları gümüş liraları ele geçiliyorlardı. Her taraf çamur içindeydi. Çirkef cinleri etrafta fırıldaklar gibi delicesine dönüyor, insanların üzerine çamur yağdırıyorlardı. İnsanların elleri, yüzleri, elbiseleri görülmüyordu bile. Fakat kimsenin aldırış yoktu, çünkü bu arsız cinlerden temelli kurtulmaya karar vermişlerdi bir kere. Sokak halkı, çamurdu çirkefti demeden su birikintilerine attıkları son gümüş lirayı da geri alana kadar uğraştılar. Sonra da bütün paralarını bir torbaya doldurup savaş alanından zaferle ayrıldılar.

Ertesi gün sokağa kocaman makinaları ile yol yapımcıları geldiler. Sokak halkının topladığı paralarla bütün sokak baştan aşağı asfaltlandı, yol kenarına çiçek

tarhları yapıldı, düzgün aralıklarla karabiber ağacı fidanları dikildi. Bütün bunlar olup biterken çirkin çirkef cinleri büyük bir öfkeye kapılıp saçlarını başlarını yoldular, ama ellerinden hiçbir şey gelmedi, çünkü ortalıkta hiç çamur kalmamıştı.

Sokak halkı yakaladıkları cinleri sabunlu suyla çitileye çitileye yıkayıp tertemiz yaptılar. Kalanlar ise şehrin başka sokaklarına dağıldılar, ama Gül Sokak halkının macerasını tüm şehir halkı duymuştu. Onlar da aralarında para toplayıp sokaklarını asfaltladılar, kaldırımlarını çiçeklerle, ağaçlarla donattılar.

Zavallı çirkin çirkef cinlerine de şehrin dışına kaçıp bataklı sulara kurbağalar ve su sinekleri ile birlikte yaşamak düştü. Onların melun kahkahalarını da bir daha duyan olmadı.

Bir Gün Yolda Giderken...

Alan Alexander Milne

Resimler: *E. H. Shepard*

Türkçesi: F. Erdoğan

24

BİR GÜN yolda giderken

Bir adama rastladım

Konuşmaya başladık

Adamla ben

"Nereye gidiyorsunuz Beyefendi?" dedim ona
(Tam yanımdan geçmekteydi o sırada).

"Köye gidiyorum," dedi Adam, "ekmek almaya
Benimle gelir misin?"

"Olmaz," dedim, "gelemem."

Bir gün yolda giderken

Bir ata rastladım

Konuşmaya başladık

Atla ben

"Nereye gidiyorsun bakalım?" dedim ona
(Tam yanımdan geçmekteydi o sırada).

"K ye gidiyorum," dedi At, "saman almaya.
Benimle gelir misin?"

"Olmaz," dedim, "gelemem."

Bir gün yolda giderken
Bir kadına rastladım
Konuşmaya başladık
Kadınla ben
"Nereye gidiyorsunuz hanımefendi?" dedim ona
(Tam yanımdan geçmekteydi o sırada).
"Köye gidiyorum," dedi kadın, "arpa almaya.
Benimle gelir misin?"
"Olmaz," dedim, "gelemem."

Bir gün yolda giderken
Tavşanlara rastladım
Konuşmaya başladık
Tavşanlarla ben
"Nereye gidiyorsunuz tavşanlar?" dedim onlara
(Tam yanımdan geçmekteydiler o sırada).
"Köye gidiyoruz," dedi tavşanlar, "yulaf almaya.
Bizimle gelir misin?"
"Olmaz," dedim, "gelemem."

25

Bir gün yolda giderken
Bir köpeğe rastladım
Konuşmaya başladık
Köpeklerle ben
"Nereye gidiyorsun minik köpek?" dedim ona
(Tam yanımdan geçmekteydi o sırada).
"Kırlara gidiyorum," dedi köpek, "oynamaya.
"Benimle gelir misin?"
"Olur," dedim, "gelirim."

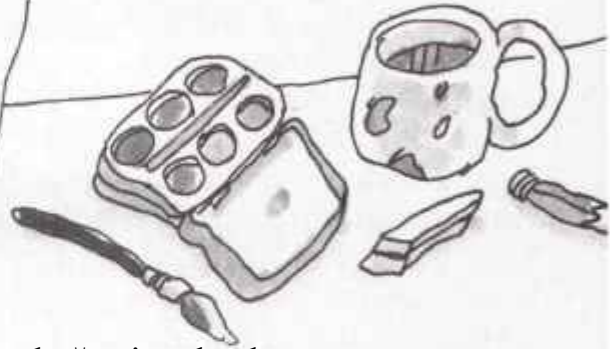

ağacım!

Süheyla Bilgen

Resimler: *Kemal Gökhan*

26

OLMAMIŞTI İŞTE, olmuyordu. Ne yapsa, ne etse güzel bir resim yapamıyordu. Gemiden başka her şeye benzemişti yaptığı resim. Elinin tersiyle itti resim kâğıdını, 'Yok olsun şu resim,' diye diledi içinden... Resmin üstüne siyah mum boyayla kocaman bir çarpı işareti yaptı. "Ağaçtan başka hiçbir şey yapamıyorum işte," diye söylendi. "Hep aynı ağaç, hep aynı ağaç." Mutsuzdu.

Bazı arkadaşları o kadar güzel resimler yapıyorlardı ki... Öğretmenler de zaten hep onların resimlerini

beğeniyorlardı.

Mutsuz ve dalgın, birinci sınıftan beri çizip durduğu elma ağacım yeniden çizdi. Ağacın gövdesini sinirli sinirli kahverengiye boyadı. Tam elini uzattı, yaprakları boyamak için yeşil boyayı alacaktı ki, "Amaaan!" dedi, "ben bugün mutsuzum, ağacım da mutsuz oluversin." Tüm ağacı kahverengi boyayla hızlı hızlı boyamaya başladı. Oh, nasıl da rahatlamıştı. Tam o sırada, "İşte şimdi oldu Engin," diye belli belirsiz bir ses duydu. Başını kaldırdı, bakındı, kimse

yoktu. Ağacın son elmasını da boyadı. Resmi iki eliyle kaldırıp şöyle bir baktı, "Şuna bak, kahverengi yapraklar, kahverengi elmalar, kim görse güler," diye söylendi kendi kendine. Siyah mum boyayı eline aldı, "Al bakalım, bir çarpı da sana."

"Ben gülmem," diye tok bir ses duyuldu birden ve Engin'in eli havada asılı kaldı. Yine çevresine bakındı. Odada yalnız olduğu kesindi. Birden bakışları tam önünde duran kahverengi ağacın üstünde yoğunlaştı... Olamazdı... Ama galiba olmuştu... Konuşan ağaçtı. Emin olmak için ürkek bir sesle sordu.

"Sen mi konuştun yoksa?"

"Ne var bunda? Yıllardır tanışıyoruz, öyle değil mi?"

"Evet, evet. Birinci sınıftan beri hep seni çizerim, seni boyarım."

"Beğenmeyince de üstüme bir çarpı çizip kenara atarsın."

"Ama yine de en güzel seni çizebiliyorum. Zaten onun için hep seni

çiziyorum ya..."

"Belki de beni biraz seviyorsundur, ne dersin?"

Engin biraz düşündü.

"Bilmem. Ya sen? Sen seviyor musun beni?"

"Seni seviyorum ama o kara çarpılarını sevdiğimi söyleyemem doğrusu."

Engin yüzünü astı, gözlerini tavana dikti. Kara çarpıları aslında kendisi de sevmiyordu. Güzel resim yapmak için uğraşıp didiniyor, sonunda da pes edip kara çarpıyı atıveriyordu resimlerin orta yerine. Şimdi de ağacı dile gelmiş, kendisinden hesap soruyordu.

27

"Söyle bakalım ağaç bey," dedi Engin, "durdun durdun da, benimle konuşmak için bu günü nereden buldun?"

"Aslında," dedi ağaç, "bugün ilk konuşan ben değildim, sendin. Sen yıllardır benimle ilk kez konuştun."

Engin iyice şaşırmişti.

"Ben bir tek sözcük bile söylemedim."

"Benim elmalarımı bile sinirli sinirli kahverengiye boyayan kimdi Engin bey?"

Ne garip bir ağaçtı bu. Konuşmakla boyamanın ne ilgisi vardı ki?

"Seni en çirkin çizip boyadığım gün seninle konuşmuş oldum, öyle mi?"

Engin öfkeyle kahverengi boyasını eline aldı ve ağacın gövdesinin iki yanını koyulaştırıverdi.

"İşte yine konuştun benimle," dedi ağaç gülerek, "Sen benimle konuşunca öyle mutlu oluyorum ki."

Bu ağaç boyanmaktan mutlu oluyordu galiba. Acaba onu konuşturan bu muydu? Ama Engin onu yıllardır çeşitli renklerle boyayıp durmuştu, ilk kez bugün onu konuşturabilmişti. Bu gizemli ağacı nasıl konuşturabildiğini

bir anlayabilseydi.

Engin kırmızı boyasını alıp ağacın tam ortasına bir soru işareti yaptı.

"Bakıyorum artık iyice gevezeliği ele aldın" dedi ağaç gülerek. Engin sevinçle yerinden fırladı, resmini göğsüne bastırarak odasının içinde fırl fırl dönmeye başladı. Resmiyle konuşmak, hem de renklerin diliyle... Nasıl da aklına gelmemişti daha önce?

"Sen benim ağacımsın, seni ben yarattım, seni ben yarattım..."

Ağaç gıdıklanmış gibi kıkır kıkır gülüyordu. Engin yeniden masasının başına oturdu. Kararlıydı, bundan böyle ağacıyla renk renk konuşacaktı. Yeni bir kâğıt aldı önüne. İlk kez görüyormuş gibi boyalarına baktı uzun uzun... Ve Engin yıllardır ilk kez, kim beğenir, kim beğenmez diye kaygılanmadan, coşkuyla renklendirmeye koyuldu yeni ağacını. Renk renk konuşacaktı artık, tüm duygularını kendi yarattığı resimlerine aktaracaktı. Kendisi için, ağacı için, resim yapmanın keyfi için...

KÜÇÜK PRENS

Yazan ve Resimleyen:

A. de Saint-Exupéry

Türkçesi: Fatih Erdoğan

Mavibulut Yayınları, 1987.

Saint Exupéry 29 Haziran 1900'de Lyon'da doğdu. Deniz okulunda ve güzel Sanatlar Okulunda öğrenim gördü. 1921'de Strasburg'da Havacılık Birliğinde askerlik yaptı... İlk kısa öyküsü "Havacı" bir dergide yayınlandı. 1931'de Femina ödülünü kazandı. 1943'de Küçük Prens yayımlandı.

31 Temmuz 1944'de çıktığı görev uçuşundan geri dönemedi. Korsika açıklarında denize düşerek kayboldu...

Eserlerinden bazıları: Güney Postası, Gece Uçuşu, insanların Dünyası, Savaş Pilotu, Küçük Prens, Kale.

Küçük Prens için söyleyeceğim ilk şey: mutlaka okunması gereken temel çocuk kitaplarından birisi oluşu. Aslında, bu büyükler için de geçerli. Küçük Prens in özellikle büyüklerle anlatmak istediği çok önemli şeyler var. Bu kitapta, küçük dostumuzun hayata ve bize olan tatlı ve bir o kadar da gerçekçi bakışını bulacaksınız.

Büyük Sahra Çölü üzerinde başlayan bu dostluk, her sohbette yeni bir anlam ve derinlik kazanır. Her ikisinin de özelliklerini bu yolla öğreniyoruz. Küçük dostumuz resme meraklı. Yazarla olan ilk tanışmalarında ondan kendisine hep resim çizmesini ister. Resim adeta bir tanışma ve kaynaşma vasıtası olur.

Yazar Büyük Sahra Çölü üzerinde geçirdiği kazaya kadar yapayalnız bir hayat sürdüğünü kabul eder. Çünkü o ana kadar, Küçük Prens gibi bir dostu olmamıştır: "Hiç kimsenin kitabımı özensizce okumasını istemem doğrusu. Bu anılarımı yazarken çok üzüntülü anlar yaşadım. Arkadaşım koyunu ile birlikte beni bırakıp gideli tam altı yıl oldu. Onu burada anlatmaya çabalıyorsam bu biraz da onu unutmamak için..."

Hepimizin içinde bir Küçük Prens gibi saf ve sevecen bir dostluğun özlemi vardır. Hâlâ böyle bir arkadaşla karşılaşmadıysanız, Küçük Prensle tanışalım.

"Küçük Prens'in geldiği gezegenin B-612 diye bilinen asteroid olduğu konusunda beni haklı çıkaracak ciddi bir nedenim var.

Bu asteroidi ilk kez 1909 yılında bir Türk gökbilimci teleskopla gözlem yaparken görmüş...

Bu buluşunu hemen Uluslararası Gökbilimi Toplantısında büyük bir

heyecanla sunmuş, ama adamcağız şalvar, cepken ve fes giyiyor diye

onun söylediklerine hiç kimse değer vermemiş.

Büyükler böyledir işte...

Bir süre sonra bir Türk lideri herkesin Avrupalılar gibi giyinmesini zorunlu kılmış, hatta buna

uymayanları ölümle cezalandıracağını söylemiş de, 1920 yılında aynı gökbilimci etkileyici ve şık bir giysiyle Asteroid B-612'yi tanıtabilmiş. Bu kez herkes ilgiyle izlemiş onun söylediklerini.

Şu anda size bu asteroidle ilgili bu kadar çok şey anlatabiliyorum, numarasını filan söyleyebiliyorsam bu hep büyükler sayesinde oluyor. Büyükler sayılara bayılırlar. Yeni bir arkadaş edindikten diyelim; onun hakkında hiçbir zaman asıl sormaları gerekenleri sormazlar. "Sesi nasıl?" demezler örneğin, ya da, "Hangi oyunları sever? Kelebek koleksiyonu var mı?" diye sormazlar. Onun yerine, "Kaç yaşında?" derler. "Kaç kardeşi var? Kaç kilo? Babası kaç para kazanı-

yor?" Ancak bu sayılarla tanıyabileceklerini sanırlar arkadaşınızı.

Eğer büyüklerle, "Güzel bir ev gördüm, kırmızı tuğlalı, pencerelerinden sardunyalar sarkıyor, damında ise kumrular var," dersiniz, nasıl bir evden söz etmekte olduğunuzu bir türlü anlayamazlar. Ne zaman ki onlara, "Yüz milyonluk bir ev gördüm," dersiniz, işte o zaman size, "Oo, ne kadar güzel bir evmiş!" derler gözlerini koca koca açıp.

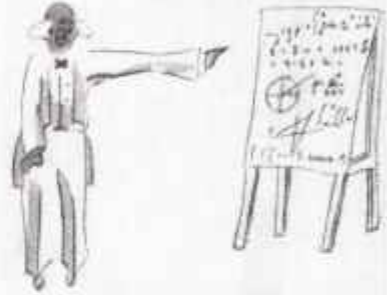
Aynı şekilde onlara, "Küçük prensin güller yüzölölüğü, tatlılığı ve bir ko-

yun istiyor olması, onun var olduğunu gösterir. Birisi bir koyun istiyorsa, bu onun varlığının kanıtıdır," dersiniz size inanmazlar, dalga geçerler. Ama onlara, "Küçük prensin geldiği gezegenin adı Asteroid B-612'dir," dersiniz, işte o zaman size inanıverirler ve sıkıcı sorular sormazlar.

Büyükler böyledir işte. Ama bunu onlara anlatabilmek olanaksızdır. Çocuklar büyükler karşısında her zaman sabırlı ve anlayışlı olmak zorundalar.

Doğal olarak, yaşamı anlayan bizler için sayıların hiç önemi yok. Bu öyküye tıpkı peri masallarında olduğu gibi başlamış olmayı isterdim. "Bir zamanlar kendisinden birazcık daha büyük bir gezegende yaşayan küçük bir prens varmış. Bu prens bir koyun istiyormuş..." diyebilirdim örneğin.

Yaşamı anlayabilenler için eminim bu çok daha gerçekçi bir hava verirdi öyküme."

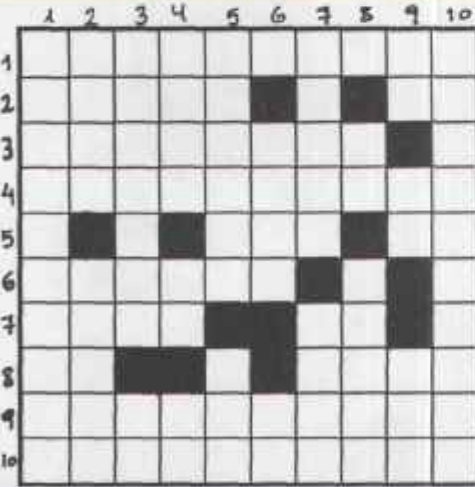

Bir Sözcük Bin Sözcük

Hazırlayan: Aslı Özer

SOLDAN SAĞA

1. İtalyan yazar *Edmondo de Amicis*'in, çocuklar için yazdığı kitabın adı.
2. Bir ilimiz. - Yüz metre kare değerinde yüzey ölçü birimi.
3. Türlü eğlence ve oyun kuruluşları bulunan alan.
4. **TERSİ**, Geniş yapraklı bir süs bitkisi.
5. **TERSİ**, Kimyasal erkeyi elektrik erkesine çeviren aygıt. - Bir bağlaç.
6. Bir ay.
7. Bir isim. - **TERSİ**, derginizin 1. sayısındaki *Benim Adım Titi* adlı öykünün çizerinin soyadı.
8. Tasa sözcüğünün sessiz harfleri. - Yanıcı cisimlerin tutuşmasıyla beliren ısı ve ışık.
9. Ayakkabı yapan ya da satan kişi.
10. Bir ilimiz.

Çözümü 8. sayıda

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1. *Mark Twairlin* çocuklar için yazdığı bir kitabın adı.
2. Yakılmak için kesilmiş ağaç. - Sovyetler Birliği'ni oluşturan federe devletlerin en büyüğü.
3. Masallarda sözü geçen yabanıl yırtıcı hayvan. - En kısa zaman süresi.
4. **TERSİ**, Bir isim. - Limonun ilk hecesi. - **TERSİ**, *Uçurtmam Bulut Şimdi* adlı kitabın yazarının soyadı.
5. Açık sözcüğünün zıt anlamlısı. - Ülkemizin en büyük kitap kulübünün adının baş harfleri.
6. Çabuk davranan, çevik. - Bir renk.
7. Sıcak ve nemli yerlerde yaşayan, kuyruğunda zehirli iğnesi olan böcek. - Terbiyesi, görgüsü kıt.
8. Kova sözcüğünün sessiz harfleri. - Çürük, temelsiz.
9. Balon sözcüğünün ilk hecesi. - Konut.
10. Kraliçe.

Doğan Kardeş Dergisi'nin düzenlediği "Sevginin Resmini Yapabilir misiniz?" konulu resim yarışmasında üyelerimizden Gülper Saniye İpek birinciliği aldı. Yanı sıra Gülper'in İnsanlar, Hayvanlar ve Doğa konulu bir resmi görülüyor.

ANLAMAM ŞU BÜYÜKLERİ

Anlamam şu büyükleri, asla
Hem de asla ve asla.
Yazın ortasında dondurma istersiniz;
"Olmaz, daha hastalıktan yeni kaktın" sözlerini
işitip,
Başlarından savılırsınız.
Siz bu arada dondurmanın hayalinden
Kurtulmaya çabalarken
Onlar birbirlerine bakıp
Gülümserler.
Gündüzleyin masum gözüken bu büyükler
Geceleyin sizi erkenden yatağa gönderip
Pastaneden dondurma getirtirler,
Ve onlar dondurmalarını afiyetle yerken
Sizin kapı aralığından
Kendilerini gözetlediğinizin
Farkına bile varmazlar!

Melis Bilgin

5. sayımızdaki bulmacayı çözüp, kurada ücretsiz abone yapma hakkını kazanan üyelerimiz:

Sıla Akçalı, Alaz Pesen, Olgu Çalışkan, İdil Barıştıran, Aykut Süzen

MAVİBULUT YAYINLARI

1991

OKULÖNCESİ DİZİSİ

KDV dahil Fiyatı

Fili Yuttu Bir Yılan / Fatih Erdoğan	6.000.-
Beş Beyaz Benekli Baykuş Bana Bakıyor / Fatih Erdoğan	6.000.-
Pabucumun Bağı Çözüldü / Fatih Erdoğan	6.000.-
Okula Geç Kaldım / Fatih Erdoğan	6.000.-
Dedem Bana Düdük Yaptı / Fatih Erdoğan	6.000.-
Geçiyordum Uğradım / Fatih Erdoğan	6.000.-
Ablam Bana Dil Çıkardı / Fatih Erdoğan	6.000.-
Sınıfta Kaldım Haberim Yok / Fatih Erdoğan	6.000.-
Beş Beyaz Benekli Baykuşun Dönüşü / Fatih Erdoğan	6.000.-
Kuşumu Kim Kışkırladı / Fatih Erdoğan	6.000.-
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? (Ciltli) /M. Waddell-B. Firth	30.000.-
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) /Aytül Akal	35.000.-

ÇOCUK EDEBİYATI DİZİSİ

Küçük Prens / A. de Saint Exupéry	20.000.-
Küçük Prens (Ciltli) / A. de Saint Exupéry	25.000.-

ÇOCUK EDEBİYATI DERGİSİ

KIRMIZIFARE 1,2,3,4,5,6,7	7.500.-
---------------------------	---------

GENÇLİK DİZİSİ

Başkan Oyunu/ Haldun Aydıngün	20.000.-
-------------------------------	----------

Sipariş ve bilgi için:

MAVİBULUT YAYINLARI Yeniçarşı Cad. 33/2 Ferah Ap. D.4
80060 Galatasaray istanbul Tel: 152 63 75 Faks: 152 63 76

Yeniliği
İstikrar İle Birlikte
Düşünenler
Dışbank'ı Seçiyor,
Dışbank'ta Kazanıyor.

DIŞBANK

Dışbank Genel Müdürlüğü
Yıldız Posta Cad. 54
80280 Esentepe - İstanbul
Telefon: (1)174 42 80 (20 hat)
175 40 25 (10 hat)
172 52 93 (7 hat)